

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3727/2023
18.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милорад Константиновић, адвокат из ..., против тужене Академије техничко-уметничких струковних студија из Београда, чији је пуномоћник Урош Милосављевић, адвокат из ..., радни накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1493/2023 од 07.04.2023. године, у седници одржаној 18.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1493/2023 од 07.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1493/2023 од 07.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 277/20 од од 14.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужене за изузеће судског вештака Милана Мандића у овом поступку. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је тужена обавезана да јој на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од октобра 2017. године до јула 2020. године, исплати износе, са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је тужена обавезана да у име и за рачун тужиље уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености надлежној Националној служби за запошљавање, све за период од 01.10.2017. године до 14.07.2020. године, обрачунате на досуђене износе изгубљене зараде из става другог изреке те пресуде, по стопама важећим на дан уплате. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове поступка у износу

од 294.611,00 динара, са затезном каматом почев од дана кад се стекну услови за извршност пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 1493/2023 од 07.04.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Другог основног суда у Београду П1 277/20 од 14.12.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одговор на ревизију који је тужиља доставила лично, Врховни суд није разматрао, пошто странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, у смислу одредбе члана 85.став 3. Закона о парничном поступку, изузев ако је сама адвокат, што овде није случај.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи на име неисплаћене зараде, у утуженом периоду, имајући у виду да је претходно донетом, правноснажном пресудом, поништено као незаконито решење тужене од 27.09.2013. године, којим је био утврђен престанак њеног радног односа, па је тужена тужиљу вратила на рад у јулу месецу 2020. године. Одлука нижестепених судова којом је тужбени захтев тужиље усвојен и тужена обавезана да јој накнади штету, донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање у конкретном предмету. Одлуке које је тужена приложила уз ревизију, нису од утицаја на одлучивање о посебној ревизији, имајући у виду да се не заснивају на истом правном основу и чињеничном стању као у овој парници, па с тим у вези, нема услова за уједначавање судске праксе, док битне повреде одредаба парничног поступка нису разлог за изјављивање посебне ревизије, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, дозвољеност ревизије цени се применом одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Тужбу ради накнаде штете тужиља је поднела 17.11.2020. године а вредност предмета спора опредељена је у поднеску од 04.05.2022. године (након вештачења) и износи 4.342.326,65 динара, што је противвредност 36.905,71 евро, по средњем курсу Народне банке Србије на тај дан.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић